

Rullstolsbasket

Det är morgon, och sjutton årige Simon ska till skolan. Han måste vakna tidigt, för att göra i ordning sig. När han stiger upp ur sängen, vet han själv, att det är tidigt. Ibland så tänker han för sig själv, om jag inte vore, inte vore CP-skadad, så skulle jag leva lika bra som mina kompisar. Han vet, mycket väl, att han har sin psykiska styrka, som fungerar helt galant, men han är mycket välvetten, om att han har hjärnkapacitet för att klara av allting. Mamma Marie ropar inifrån, "Simon frukosten är klar och serverad, jag väntar på dig", han hör de, men vill inte riktigt med allvilja gå upp från sängen. Mamma Marie, roppar igen "Simon! Kom nu, jag måste se till så att du får i dig frukost, innan jag skickar dig till skolan, och dessutom måste jag hinna till mitt jobb", hon lägger till en kommentar "detta gör det svårt för mig, varenda morgon". Hon påpekar att skicka iväg honom, tar tid. Han tittar upp mot sin mamma. "Mamma, du kan väl gå till ditt jobb". Marie svara genast och plötsligt, "Haha, hur ska du klara dig da, det tog en halv timme för dig, att komma upp ur sängen, tills du var klar för frukost". Simon tittar i sin mammas ögon, och säger "Mamma, det tog ju bara en kvart ". Marie gör som alltid, svarar genast, "Se på dina bröder, Erik och Anton, hur snabba det var", som vanligt skulle Simon jämföras med sina bröder. Vilket han inte gillade, han hade alltid sina egna eftersträvningar som han ville lyckas med. Ena målet var skolan och det andra målet var att komma långt med rullstolsbasketen, men vägen för att lyckas var lång. Simon studerade naturvetenskap i skolan. Han visste inte riktigt om det var hans sak, eller inte, men han hade valt det. Programmet var jätteutmanande, han kämpade på mycket engagerad och viste, vart han skulle.

Simon, känner pressen på sig i hemmet, och därför så bestämmer han till att slänga ut sig gatan, den gatan som har den eviga vägen, till skolan. Han gick alltid till skolan, eller ja, körde till skolan. Åkte alltid kommunalt, för att han ville alltid kunna vara som alla andra, som sina vänner. Han tog alltid tunnelbanan från Hässelby, och åkte till Liljeholmen. Det är något svårare att åka kommunalt, när man är rullstolsburen, men Simon har valt och att göra det, för att kunna få en bättre känsla, om att vara mera normal, i samhället. Det gör honom stolt.

När Simon kliver av vid Liljeholmen, så tar hand snabba tag om rullen för att han ska hinna till skolan. När han kommer fram till skolan är det tio minuter kvar tills lektionen börjar för honom. Hissen funkar inte sedan förra veckan, Simon blir tvungen att ta sig upp för trapporna med rullstolen, eftersom han inte kan bära rullstolen i handen, och gå uppförtrapporna. Han ställer sig, så att han har trappan bakom sig. Han håller räcket med höger hand, ställer vänster hand på hjulet, och samtidigt som han drar med högerhand, så puttar han hjulet med vänster hand. Det tar några minuter innan han kommer till övervåningen. Simon måste snabbt ta sig till klassrummet, för att hinna till lektionens början. Svenska läraren Anette frågar, "Varför är du så försenad?", på direkt svarar Simon, "Ju, fröken hissen var ju trasig, det är därför jag är försenad", läraren Anette säger att han kan sätta sig ner, för att lektionen ska kunna börja. Simon ser sig omkring, han och Mesud, Simons kompis, är de ända i klassrummet som är rullstolsburna. Nu har de svenska, och de går igenom epok begrep, som handlar om historien bakom svenska språkets utveckling. Simon, han tittar sig omkring, Han tittar efter om Madeleine finns på plats, han tittar runt sin vänstra axel och får se att hon är där. Blygsamt så vänder han tillbaka blicken. "Det var tur, att hon inte såg mig när jag tittade på henne", säger

han för sig själv. Det skulle vara kaotiskt om hon såg, att han tittade på henne. Det är inte så som alla säger, världen går inte under. För honom är det annorlunda, jo, världen går under. Det är bara Mesud, som vet något om Simons förhållning till Madelene. Enligt Simon är Madelene, mest finaste och ljuvligaste flickan han har sett. De var inte så himla olika egentligen, men ändå så olika. Simon hade en CP-skada, som påverkade han utåtriktade förhållning, han gjorde grimmaser, utan ens att vara medveten om det. Hans kompis Mesud, som hade ryggmärgsbrok förstod det tydligt, det var den enda personen i hans omgivning som visste om hur det kändes. Simon och Mesud förstod varandra precis, de var mycket mer än kompisar, de var bröder. De hade mycket gemensamt. De hade passerat mycket händelser tillsammans. Vad ska man börja med, ska man börja med att berätta hur mycket mobbing det fick hålla ut med om sina funktionsnedsättningar,

eller hur många negativa meningar det fick höra på, som involverade deras familjemedlemmar in i perspektivet. Simon och Mesud, var två stjärnkillar, som hade bestämt sig redan ung ålder att komma långt i sitt liv. De hade oändliga drömmar om framtiden. En gång, så drömde de om en oändlig dröm, som var så strålande som helst. Simon och Mesud drömde om att de hade ett företag tillsammans, och att de tog för sig en underbar liv tillsammans. De hade ett företag tillsammans som var hur välarbetande som helst. Båda två hade utbildat sig till maskinister, och jobbade som teknikutvecklare. Både Simon och Mesud var vd, för företaget, och de ägde lika mycket andel tillsammans. Det viktigaste för de, om drömmen skulle bli en verklighet, var inte att det skulle tjäna mycket pengar. Tanken kommer automatiskt, vad hade de för dröm. Allt var absolut inte pengar för de, de ville ändra på verkligheten. Målet var att få bort den tanken, som att funktionshindrade skulle inte kunna få jobb.

Lektionen hade börjat, och eleverna i klassrummet skulle skriva en uppsats, som skulle handla om naturvetenskapens nutid och dåtid. Man skulle omsätta teorier och sina egna tankar. Att skiva själva uppsatsen var inte så svårt, det som var svårt var att matcha sina tankar med filosofernas tankar med sina. Simon var mycket medveten själv, det var han som hade valt. Hans mamma hade sagt till han, ”Du vet att, det du väljer, är inte lätt”. Simon hade alltid sagt för sig själv, när det gällde studierna, skulle ingen få påverka honom. Han var tillräckligt smart för att utesluta, vad han skulle vilja studera. Mamma Maire, ville att det skulle bli väldigt enkelt för Simon att plugga, men han hade saker och ting, som han skulle få bevisa för sig själv. Han var den personen som inte brydde om vad andra hade för tankar för honom. Simon hade egna ambitioner, som han ville klara av. Lektionen på gick, nu var det ändå dags för honom att arbeta vidare på lektionen, i slutet av lektionen skulle uppsatsen vara klar och inlämnad. Det var svårt för honom att koncentra sig, det var mycket tankar runt omkring honom. Hans CP-skada gjorde det svårt för honom, att koncentrera sig. Han är oerhört duktig när han väl koncentrar sig. Halva lektionen har gått och Simon har redan nästan tänkt ut hur uppsatsen ska se ut, från början till slut. Men Simon har problem med att skriva, så att det går segt. Tiden på lektionen passerar väldigt snabbt, Simon får dessutom ont i handen efter ett tag. Han sneglar lite på Madeleines papper, och ser att hon har hunnit skriva ner tre gånger så mycket som henne. Redan där så räknar han ut skillnaden mellan de. Han tyckte direkt att det var två olika människor, som levde i annorlunda världar. Ingenting hade sagts från Madeleines sida, hon hade inte sagt någonting direkt ut, men Simon hade alltid sina uträkningar i huvudet. De var ifrån två olika världar. Litteraturens och livets världar, var inte alls det likadant. I sina unga åldrar hade han redan märkt av det. Ibland så ville han hoppa in i litteraturen, med tanke på att han skulle kunna forma sitt liv, som han ville. Han skulle kunna vara

den personen han ville.

Lektionen fortsatte och alla elever fortsatte med sitt skrivande några fåtal elever var redan klara, men Simon, han fortsatte i sitt eget tempo. Annette viste om att Simon hade problem med att skriva, och att det berodde på hans fysiska, så att han fick alltid hänsyn. Annette hade tagit med en fråga, att man skulle sätta in sig i uppgiften, och formulera sitt egna liv, på sista frågan. Denna fråga berörde Simon mycket, och han skrev, så mycket, som han kunde. Han visste inte om det var rätt, att skriva, om sitt eget liv, men han kände att han ville få ut sina tankar. Papperna hade blivit Simons, lyssnande vän. Han hade alltid den tanken med sig, att pennan och pappret var hans bästa vän. Det hade kommit en garanti från lärarens sida, det kommer gå bra för dig, om du fortsätter att skriva poesi. Simons hade ämnen i huvet, som var intressanta. Han hade tankar som skulle ändra hans liv, enligt honom. Men han hade alltid en på pressning bakom sig som alltid sa till honom, att det var svårt och att det kunde till och med vara omöjligt. Men han hade sin kompis Mesud, bredvid sig, som sa till honom, att allting kunde ordna sig. Mesud var djupt troende muslim, och islam var hans vägledning, han hade alltid förhoppningar i livet, han hade klart för sig, islam var enda rätta vägen för honom. Målet var paradiset för honom, han ville leva bunden till islam, och ville dö som en god människa. Mesud var alltid snäll mot sina kompisar, och han var omtyckt från många. Han hade alltid sina mål, han ville nå paradiset. Mesud var noga med sina böner, han missade aldrig än enda, bönetid. De två hade även kompisar som gick andra året, i samma program Magnus och Arne. De var sammanlagt fyra funktionshindrade kompisar, som gick i en och samma skola. Första gemensamheten var skolan, fast det de hade mest gemensamhet av var, rullstolsbasketen. Alla de fyra, hade mål om att bli professionella rullstolsbasketsspelare. Det målet ville de klargöra för sig själva. Att bli professionell inom rullstolsbasketen, var inte lätt. Speciellt inte i detta samhällsperspektiv. Pojkarnas vilja var att kunna leva med idrotten på professionellt sätt i Sverige, men det gick inte, och det var en annorlunda problem för grabbarna. Med detta anledning så bestämde det sig för att studera stenhårt, och nå någonstans med utbildningen. Livet är alltid en kamp, så att lösningen är att studera stenhårt, för att komma dit, han vill i livet. Denna dag var kort, endas två lektioner. Det var dags att gå hem, för Simons del. Han skulle hemåt, för att studera igenom sina hemmauppgifter och hinna till basket träningen. Träningen var jätteviktig för honom. Så att han tog en och samma väg tillbaka till hemmet. Han gick till sitt skåp och hämtade sin jacka, och tog på sig den, det var lite svårt för honom men han klarade av det. Mesud, var också vid skåpen, Simon hör honom mumla på något. ”Vad mumlar du på för något?”, frågar Simon. Mesud svarar ”Jag läser en tack dua till ALLAH”. Simon blir fundersam på vad dua är, och frågar en följdfråga, ”Vad är dua för något?”. Mesud börjar berätta, dua är böneremсор, som man läser för sig i böner eller så kan man göra det i tillfällen som begravningar och tur önskan som när man ska utsättas för prover i livet. Simon lyssnar med all koncentration, han har alltid varit intresserad av att lyssna till. Mesud berättar om att man ska ha förtroende för ALLAH hela tiden. Det är livshoppet som man är bra, säger han. Simon är den personen som är informations intresserad, och vill ta reda på det som han tycket är intressant, och han känner för att Mesud tänker rätt. Det är dags att sära på sig för hemgång.

Simon åker snabbt ut ur klassrummet. Madeleine är bakom honom, det är bara några av hennes kompisar i mellan de. Han åker till trapporna igen, eftersom hissen inte funkar. Han åker snabbt ner från trapporna, de enda ögonblicket han ser är Madeleine´s flammande hår i luften. Simon åker ut före alla andra. När han

kommer ut från skolan, tar han raka vägen till tunnelbanan. Och han tar tåget mot Hässelby. Under Resans gång tänker Simon på hur dagen har varit. Han resonerar att allting har gått som han har velat. Men att möta Madeleine var inte lätt för honom, men tänker ändå positivt. Att säga något till henne var omöjligt, att ens våga det var omöjligt. Simon visste mycket väl att det var inte fel, men han vågade inte. Det blev ett uppgiven dag för honom.

När han kommer hem så käkar han middag, sedan gör han sina läxor, för att hinna till sina träningar. Simon har en jobbig uppgift, uppgiften handlar om naturvetenskapens framtid, hur gamla naturuppfinningar kan påverka nuvarande uppfinningar. Hur allting har utvecklats. I denna uppgift är Simon bra på. Han tänker alltid i detta bannor, på hur en individ påverkas i denna naturutveckling som händer med tiden. Simon koncentrerar sig på att göra klart uppgiften, för att kunna hinna till träningen. Under tiden han pluggar, så kommer storebror, Erik in, och börjar distrahera Simon, och det blir ett hett tillstånd i rummet. Jobbiga stunden börjar som vanligt, och lillebror Anton blir också inblandad. Men Anton blir alltid inblandad, även om de inte säger något. Anton är alltid på Simons sida. Studierna håller sig i två timmar, han har kommit långt i sina studier. Det är nu dags för honom att komma iväg till träningen. Det blir dags för ta sig till träningen. Han ska få göra det han vill. Mätt och belåten så tar Simon sig till träningen. På långa vägen dit så träffar han Madeleine, en sekunds ögonblick uppstår, men snabbt så vänder sig blicken från varandra. Träffen inträffade precis innan Simon skulle köra in i bussen, på väg till anläggningen. Det tar en stund innan han är framme vid anläggningen. När Simon väl kommer fram till anläggningen så har träningen små börjat, han får snabbt byta om och komma till träningen så fort som möjligt. Han kommer in i idrottshallen så går han snabbt in i omklädningsrummet och byter om, sedan går in i idrottssalen. Alla lagkamrater är där, Mesud är där med, denna gång innan Simon. Tränaren Peter säger att de ska börja med att träna på passningar och bollkontroll. När det diskuterar om passningarna, så blir Simon små rädd, för honom är passningar svåra. Men han hoppas alltid på sitt bästa. Han håller sig till form om man jämför med andra. Mesud är bra på allt, han har position som playmaker, och det är han som håller igång bollen. Tränaren Peter har höga förväntningar från laget, och att det ska komma fram med nya mål. En av de nya målen är hur de ska kunna utveckla laget för att kunna utmana europeiska lag och andra världslag runt omkring. Han har ett fullmål för sig, och det är att kunna spela i ett av världens bästa lag, vilket är det mål han har chans för i livet. Träningen går bra denna dag, Simon har haft en fantastiskt träningsdag, och det är dags för honom och att röra sig hemåt.

 

Han har tight om tid, och han måste kunna hinna till bussen, för att ta sig hem. För att kunna återhämta sig till imorgon. Imorgon så blir det ännu en dag för att kämpa vidare i livet. Han ska fortsätta att sätta upp mål för framtid.

När Simon kommer hem är klockan halvtio, och det enda han tänker göra är att plugga till läggdags, på morgondagen har en redovisning som han är nervös till. Redovisningar är hans mardröm för honom, han har aldrig kunna hålla sig bekvämt intill redovisningar. Han kan allting utan till, problemet med honom är att han har jämt haft svårigheter att kunna tala inför stora grupper. Med målvetande iakttagelser så lägger han huvudet på kudden, för att vakna upp i en omfattande morgondag.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Kurre med Poeter.se id #40313 innehar upphovsrätten